

anklagemyndigheden har imidlertid givet udtryk for, at det med den nuværende udformning af standardvilkåret ikke vil være muligt over for domstolene på tilstrækkelig måde at føre bevis for overtrædelse af vilkåret og for medvirken til overtrædelsen heraf.

Forslaget til affattelse af godskørselslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., har umiddelbart til formål at præcisere det gældende vilkår for anvendelse af chauffører mellem godkendte vognmænd således, at det sikres, at bestemmelserne kan håndhæves effektivt hos myndighederne, herunder i politi- og anlagesystemet. Præciseringen foreslås gennemført på den måde, at det udtrykkeligt i loven bestemmes, at der, hvis en tilladelsesindehaver i sin virksomhed anvender chauffører, som er ansat hos en anden tilladelsesindehaver, ikke må kræves betaling, ud over de direkte forbundne omkostninger. Hermed menes, at ud over hvad der medgår til dækning af de særlige direkte og dokumenterbare omkostninger i relation til den udlånte chauffør (løn, rejseudgifter m.v.), må der ikke ydes en særlig ekstra betaling i tillæg til de nævnte omkostninger. Overtrædelse heraf vil være omfattet af strafbestemmelserne i lovens § 17, stk. 1, nr. 1.

Spørgsmålet om en videregående adgang til anvendelse af chauffører, som stilles til rådighed af egentlige vikarbureauer - hvis primære virksomhed som nævnt er udlejning af chauffører - har tidligere været drøftet mellem Trafikministeriet og branchens organisationer. Der har i den forbindelse været visse forskellige principielle synspunkter om dette spørgsmål mellem arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationerne, men også enighed om, at en sådan videregående adgang til anvendelse af vikarchauffører i givet fald ville skulle tilrettelægges på en sådan måde, at de færdselsikkerhedsmæssige hensyn fortsat kan varetages fuldt ud. Det samme gælder for så vidt angår hensynene til chaufførernes overenskomstmæssige forhold, de arbejdsgivermæssige ansvarsforhold m.v.

Spørgsmålet om adgang til anvendelse af vikarchauffører blev endvidere drøftet i forbindelse med Folketingets 1. behandling af beslutningsforslag B 89, som blev fremsat den 12. december 1997, jf. Folketingstidende 1997/98, 1. samling, tillæg A side 2769 samt forhandlingerne side 3657. Beslutningsforslaget bortfaldt i forbindelse med afholdelsen af folketingsvalget den 11. marts 1998.

I forbindelse med udarbejdelsen af dette lovforslag har spørgsmålet om anvendelse af vikarchauffører på ny været drøftet mellem Trafikministeriet og vejtransporterhvervets organisationer. Det er i den forbindelse aftalt, at der etableres et udvalgsarbejde i Trafikministeriet med erhvervets organisationer med det formål

at få afklaret, om og i givet fald hvorledes der vil kunne gives adgang til en videregående anvendelse af vikarchauffører under fuld iagttagelse af de ovennævnte hensyn til færdselssikkerheden samt de overenskomstmæssige og arbejdsgivermæssige ansvarsforhold m.v.

Den foreslåede § 1, stk. 2, omfatter alle former for international godskørsel med motorkøretøj og vogn, uanset om kørslen udføres af en dansk eller udenlandsk virksomhed, og uanset om der er tale om godskørsel for fremmed regning eller firmakørsel.

Der tilsigtes ingen ændringer i retstilstanden i forbindelse med udstedelse af internationale tilladelser.

Bestemmelsen i *stk. 2, nr. 1*, svarer til det eksisterende tilladelseskrav i lov nr. 237 af 22. maj 1974 om international godstransport med motorkøretøj.

Denne lov inkorporeres i godskørselsloven, jf. også lovforslagets § 2, nr. 11, 12, 19, 21 og 22, og der opnås således en regelforenklning.

Udstedelse af en fællesskabstilladelse - hvilket vil sige tilladelser, som giver adgang til godskørsel mellem EØS-landene, som omfatter EU-landene, Island, Liechtenstein og Norge - er betinget af, at ansøgeren er indehaver af en national tilladelse til godskørsel for fremmed regning. Godskørsel for egen regning (firmakørsel) kan i henhold til de gældende EU-retlige regler udføres uden særlig tilladelse.

Andre internationale tilladelser kan i henhold til internationale aftaler mellem Danmark og andre stater, som Trafikministeriet indgår, udstedes til virksomheder, der udfører godskørsel for fremmed eller egen regning (firmakørsel).

Det bemærkes, at lovforslaget ikke indebærer ændringer i forhold til udenlandske vognmænds adgang til at udføre godskørsel her i landet.

Bestemmelsen i *stk. 2, nr. 2*, der som anført omfatter såvel godskørsel for fremmed regning som firmakørsel, indebærer, at cabotagekørsel, det vil sige godskørsel, der udføres i Danmark af virksomheder etableret i udlandet, kræver særlig tilladelse. Denne kørsel kan udføres uden tilladelse, såfremt dette følger af international aftale, herunder EU-regler, eller af regler fastsat af trafikministeren. Der er således ikke tale om nogen ændring af retstilstanden i forhold til gældende lov.

Bestemmelserne i § 3, stk. 2 og 3, i den gældende lov om international godstransport, der vedrører kontrolmyndigheder, videreføres ikke. Hjemmelsgrundlaget for fremtidig udførelse af denne kontrolopgave følger af § 2 i lov om kontrol med overholdelse af EØF's forordning nr. 11/1960 om afskaffelse af forskelsbehandling med hensyn til transportpriser og